

[Ministeren for offentlige arbejder.]

kan måske opveje noget af det, vi taber på dette felt, selv om jeg jo principielt er imod, at vi skal give socialhjælp også til rejser.

Vi kan naturligvis også overveje en tilpasning af abonnementskortene i nærtrafikken og tilpasse dem det system, som man har for gadetrafikken. Der må jo være en vis sammenhæng mellem disse ting, og det ser vi velvilligst på.

Der er også nedsættelser på biloverførslerne, endda helt ned til det halve af det, vi havde tænkt os, og der er rejst spørgsmålet om, hvorvidt man yderligere kunne give rabat for folk, der meget hyppigt skulle over. Der findes allerede en sådan rabatordning. Man kan købe kuponerne gennem dobbeltbilletter, og så får man 10 pct. rabat, men det har vist sig, at det er meget få, som gør brug af denne ordning; det kunne tyde på, at der ikke er så stort et behov, men vi kan naturligvis kigge på det igen.

I fortsættelse af det har der også været rejst spørgsmål om, hvorvidt man kunne give rabat på årskort — det var hr. Enggaard, der var inde på det — med henblik på renteniveaue. Det er naturligvis også en ting, vi kan se på, om de, der køber et årskort skal have rabat, fordi de betaler alle pengene på én gang i stedet for at komme 12 gange om året og løse deres kort.

Spørgsmålet, der er rejst om 65-billetudnyttelsen i nærtrafikken og hermed naturligvis i relation også til gadetrafikken, er også en ting, vi kan se på, og jeg er meget glad for, at man fra alle sider i udvalget har understreget, at det ikke er noget, man skal gøre, hvis ikke det kan blive en rimelig forretning for statsbanerne; ud fra den vurdering vil vi kigge på det forhold.

Så er der rejst spørgsmålet om rationalisering. Der har vi jo givet en redegørelse, som er optrykt som bilag, og jeg skal i forbindelse med et af de spørgsmål, der er stillet, tilføje, at vi jo kunne ønske, at der blev givet nogle flere bevillinger, således at man kunne gennemføre rationaliseringen noget stærkere og kraftigere.

Nu er det jo sådan, at for det første er vi bundet af 3 års budgetterne, og dernæst måtte det jo altså betyde, at partierne gav tilslutning til, at der skaffedes penge på anden måde, at altså skatteskruen fik yder-

ligere en drejning, ellers er der ingen mulighed for at komme den vej ud. Fra statsbanernes side skulle vi ikke have noget imod, om der kunne skaffes nogle flere penge, så vi kunne yde den service og skabe den rentabilitet, som vi gerne ville.

Hr. Antonsen spurgte, om vi havde nogle oplysninger fra udlandet med om rationalisering, således at vi kunne sammenligne med vore tal for personale pr. 1 million transportenheder. Der er naturligvis et samarbejde mellem de europæiske selskaber; om der just er blevet draget sammenligninger, skal jeg ikke kunne sige, men nu da spørgsmålet er rejst, skal vi også interessere os for den side af sagen og undersøge, om vi befinder os på et fornuftigt plan sammenlignet med lande, vi kan sammenligne os med; og det er jo særdeles rimeligt, at vi undersøger det.

Der er spurgt om, hvorledes loven kunne tænkes at virke på pristallet. Efter de naturligvis meget foreløbige oplysninger, man kan få fra Danmarks Statistik, lyder de på 0,15 points, som man kunne tænke sig at denne lov ville medføre af prisstigninger.

Endelig var hr. Stetter inde på spørgsmålet, der nu er rejst i fortsættelse af et tidligere rejst spørgsmål fra FDMs side, om et monopol på Store-Bælt. Der er jo ikke monopol på Store-Bælt; enhver kan begynde dernede i morgen, om han vil. Men jeg forstår, at man fra konservativ side kunne tænke sig, at nu skulle der være et organ, som stod over folketinget, nemlig monopoltilsynet. Det undrer mig lidt, at man kan gå ind på den tankegang. De ting, vi fastsætter her fra tingets side, det skulle jo helst nogenlunde kunne være landets skik og landets lov. Ingen over og ingen ved siden af, det er vel det, vi stadig væk bør holde os til. Så mon ikke man skulle lade den tankegang ligge, også fordi den ikke har ret meget med praktisk forretningssans at gøre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.